

IK BEN UIT HET LABYRINT GEKOMEN EN STA OPNIEUW VOOR DE DEUR VAN JACOB!

Ik ren verder en sla af bij de laatste splitsing.

Het viel niet mee om de deur terug te vinden en al helemaal niet omdat Jacob steeds weer begon te lachen als ik een verkeerde weg nam. Maar uiteindelijk is het me gelukt en ik ga naar binnen om zo snel mogelijk de uitgang te vinden.

Ik weet niet wat ik zie.

Ik wil het niet laten merken om hem een beetje te pesten. Maar... het lijkt wel een droom. Het huis van Jacob is indrukwekkend. Sorry, ik kan er geen ander woord voor vinden. De muren zijn grijs, in allerlei tinten. De stenen zijn zo gerangschikt dat ze tekeningen vormen die je pas ziet als je heel goed kijkt. Er staat een grote getekende cheeta op de muur. Ik voel me veilig in zijn huis. Ik voel dat Jacob naar me kijkt.

Ik draai me om en wil een grapje maken om het ijs te breken, maar als ik zijn gezicht zie, houd ik mijn mond.

'Lia, we hebben te veel tijd verspild in het labrynt. Het is mijn schuld, het spijt me. Kom mee.'

Ik volg hem.

We rennen door een lange gang vol schilderijen. Ik denk dat het schilderijen van familieleden van Jacob zijn. Aan het eind van de gang is een trap naar beneden. Jacob blijft staan en draait zich om. Hij kijkt heel ernstig. Wat is er aan de hand?

'Ik ga je een van de grote geheimen van de deuropeners laten zien.'

Nu zul je begrijpen waarom we onze identiteit geheim houden en welk risico ik loop door jou te laten zien wie ik ben.'

, Van zulke ernstige woorden word ik een beetje zenuwachtig. Tot nu toe was het vooral spannend en leuk, maar ik weet niet of ik hier nog wel wil zijn. Verantwoordelijkheid, risico. Mijn leven verandert wel erg snel.

We gaan vlug naar beneden. Maar er lijkt geen einde aan die trap te komen. Uiteindelijk komen we bij een deur vol met symbolen en ingewikkelde raadsels. Jacob doet hem meteen open, maar op de drempel blijft hij staan.

'Ik wil je mijn hal met deuren laten zien. Elk gedachtehuisje heeft zo'n ruimte.'

We gaan naar binnen. Ik kijk, ik kijk nog een keer en ik blijf kijken.

Het is een enorme ruimte. Er zijn overal deuren, maar die houden zich aan geen enkele regel voor stijl of goede smaak. Zelfs ik kan dat zien en ik ben een ramp als het om dat soort dingen gaat. Er zijn hoge deuren, groene deuren, ijzeren deuren, houten deuren, glazen deuren... Er lijkt geen enkele logica in te zitten.

'Wat zijn dat allemaal voor deuren, Jacob?'

Ik heb besloten dat ik hem geen Cheeta meer ga noemen nu ik weet wie hij is.

'We zijn in de hal met de deuren.'

Logisch.

'Die geeft toegang tot alle mensen die ik ken. Zoals ik al zei hebben we allemaal een hal met deuren in ons gedachtehuisje. Door die deuren komen we bij de mensen van wie we houden, bij onze vrienden. Maar ook bij onze vijanden. Het zijn de deuren naar alle mensen die we hebben leren kennen in ons leven, de goede en de slechte.'

Ik herken er een paar, het is vreemd om te zien.

Nu Jacob het zegt, herken ik de deur van Valk, wit en indrukwekkend. Ik zie ook de kauwgumroze deur van Betty. Sommige deuren zijn vaag, half uitgewist; ze zijn er, maar ze zijn er ook weer niet. Ze geven me een naar gevoel.

'Wat is er met die deuren, Jacob?'

Er trekt even een schaduw over zijn gezicht en zijn stem trilt als hij zegt:

'Dat zijn de deuren van degenen die we hebben verloren. Deuropeners die niet op tijd konden wegkomen en die voor altijd zijn verdwenen.'

Ik zou hem een kus willen geven om hem te troosten, maar ik verstijf. De deur naast die van Betty is er zo een. Die deur straalt dezelfde triestheid uit als haar huis. Voor de zekerheid vraag ik maar niks meer.

'In deze zaal vind je de deuren naar de gedachtehuisjes van alle mensen die ik ken. Daarom mag niemand ooit toegang krijgen tot jouw hal met deuren. Dat zou heel gevaarlijk zijn, want ze zouden je kunnen gebruiken om mijn gedachtehuisje binnen te komen, snap je?'

Ik begrijp dat Jacob heel veel vertrouwen in me heeft getoond. Nu ik weet wie hij is, kan elke deuropener mij gebruiken om bij hem te komen.

Het voelt vreemd: Jacob en ik die samen geheimen delen, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

'Je zult steeds meer te weten komen over de hal met de deuren, maak je geen zorgen. Voor nu is het genoeg om te weten dat ze ook een emotionele volgorde hebben. De deuren die het dichtst bij de mijne staan, zijn van de mensen aan wie ik het meest denk. Maar dat kan altijd veranderen, net als in het echte leven.'

Ik zou wel eens willen weten van wie die rode deur is die bijna tegen die van hem aangeplakt zit. Hij moet bijna dag en nacht aan die persoon denken.

'De mensen aan wie je het meeste denkt, zijn niet altijd de mensen van wie je het meeste houdt. Je kunt ook voortdurend aan iemand denken omdat hij je vijand is, omdat hij je dwingt steeds op je hoede te zijn en zolang je dat niet overwint, blijft zijn deur vlak bij de jouwe. Begrijp je een beetje wat ik bedoel?'

'Ja, ja, ik begrijp het. Ik heb alleen wat tijd nodig om het allemaal te verwerken.'

Jacob loopt naar een okergele deur, twee deuren bij die van hem vandaan. Het is een grappige maar elegante deur.

'Vandaag leer ik je via de hal met de deuren van hoofd naar hoofd te gaan. Als je in mijn gedachtehuisje bent en het lukt je om een van de deuren te openen, ontstaat er een weg die je naar het voorportaal brengt van degene van wie die deur is, snap je? Deze okergele deur is van Zwaan. Als het je lukt om die te openen, kom je in het voorportaal, daarna moet je nog een deur openen om in haar huisje te komen. Ben je er klaar voor?'

Voorportaal, heet dat echt zo? De verbazing staat blijkbaar op mijn gezicht te lezen.

Jacob lacht. Hij heeft een leuke lach.

Volgens mij kan hij de deur wel openen, maar ik zie in zijn ogen dat ik nog steeds wordt getest. Hij vertrouwt me wel, maar hij wil weten hoe goed ik ben. Dat lijkt me terecht. Ben ik er klaar voor? Natuurlijk ben ik er klaar voor.

Maak de puzzel door de kleuren van de stukjes bij elkaar te zoeken.

